

Advokat Bjørn Wittrup
Philip & Partnere
Vognmagergade 7
1018 København K

Vedr. Sam Zinglersens dødsbo mv.

Tak for dit brev af 30.10.07 8044-001 BJW/kaw.

Vi angiver i det følgende nogle bemærkninger til dette brev og vil foreslå afholdelse af et snarligt møde, hvor vi får lejlighed til at uddybe og drøfte de spørgsmål, sagen giver anledning til.

Ad 1. Indbo mv.

Vi har besøgt indboet på Ternevej 5 sammen med Karine Smith og vil gerne tilføje, at vi er interesseret i at overtage det der i indbolisten er betegnet som nr. 5, Diverse bøger og postkort, herunder restoplaget af bogværket "Martinus - som vi husker ham", som Martinus Institut har copyrighten til. Vi skal samtidig forespørge om, hvad der er forudsat at ske med restoplaget af bogværket "Martinus' Erindringer, som Martinus Institut ligeledes har copyrighten til.

Vi har ikke fundet frem til de personlige beklædningsgenstande tilhørende Martinus, som du omtaler i brevet.

Vi har ikke interesse i at købe effekter i sommerhuset i Klint, men er indforstået med at overtage og om nødvendigt borttrykke de tilbageværende indbogenstande mv. i huset. Vi har ikke nøgle til sommerhuset og er ikke bekendt med, om der findes andre nøgler i omløb. Vi har behov for at aftale en snarlig besigtigelse af sommerhuset for at vi kan lade de nødvendige istandsættelser mv. indgå i vores planlægning. Karine Smidt har oplyst, at hun har lukket for vandforsyningen, men vi vil gerne gennemgå huset for at sikre os, at det er tilstrækkeligt forberedt til vinteren.

Ad 2. Eventuelt erstatningskrav mod Finn Bentzen

I denne sag er der sket det uheldige, at bestyrelsen for Sam Zinglersens Fond ikke overhovedet har drøftet, hvorvidt den som arving ønsker at der skal bruges midler fra boet til at undersøge grundlaget for en sådan erstatningssag.

Set fra Instituttet er der 2 vigtige grunde til ikke at forfølge sagen.

Vi har den principielle holdning at der ikke skal køres retssager - hverken om arveforhold eller andre forhold. Det baserer sig på Martinus' grundlæggende tanker om udvikling af en ny fredsskabende kultur. Selvom kravet i den aktuelle sag tænkes rettet mod Finn Bentzens rådgivning tilbage i 1991, så vil sagen ikke kunne undgå at få karakter af, at arvingerne også stiller spørgsmålstejn ved den dengang 80-årige Sam Zinglersens dispositioner og vil klandre ham for

ikke at have optimeret sin formue af hensyn til arvingerne. Der vil i det hele taget kunne sættes kritisk fokus også på andre af hans økonomiske dispositioner. En sådan fremfærd i relation til Zinglersen er helt utænkelig fra vores side. Alle der kendte ham både som 80-årig og i mange år derefter ved i øvrigt, at han havde sine egne meget selvstændige holdninger og handlede yderst selvstændigt og bevidst også i de økonomiske forhold. Bl.a. var han omkring dette tidspunkt meget aktiv i udviklingen af Moskilvad-museet.

Den anden grund er, at en erstatningssag af denne karakter må bedømmes som meget ”tynd”, netop fordi afdøde jo ikke har været forpligtet til at optimere sine formueforhold af hensyn til arvingerne. Hvis han i 1991 har set nogle fordele ved at overdrage sin ejendom til anpartsselskabet enten i forbindelse med sin private økonomi eller selskabets økonomi, har han selvsagt ikke været forpligtet til at tage højde for, hvad denne disposition senere ville betyde for arvingerne i form af ejendomsavancebeskatning. Bl.a. kunne han jo ikke forudse, hvilken stigning i ejendomspriserne der ville blive tale om.

Til dit spørgsmål om, hvorvidt der måtte foreligge en egentlig aftale fra 1991 mellem afdøde og Martinus Institut om overdragelse af hans ejendom til Instituttet, må vi svare, at en sådan aftale i givet fald har haft karakter af en mundtlig aftale med de personer på Instituttet, der mest nærliggende har været involveret. Bl.a. ville den daværende og nu afdøde bestyrelsesformand Grethe Brinkhard i så fald været involveret. Vi har ikke kendskab til nedskrevne formelle aftaler af den omhandlede karakter. Det vi har kendskab til er, at afdøde gennem alle årene har givet udtryk for at Instituttet skulle være arving, og dette er også, som du nævner, indgået i hans testamente i flere omgange.

Til dit spørgsmål om anparter i forlagsselskabet kan vi svare, at Instituttet ikke har haft indsigt i de konkrete forhold i dette selskab. Vi vidste, at Zinglersen og Finn Bentzen har været nære samarbejdspartnere gennem mange år både omkring forlagsselskabet og andre af Zinglersens økonomiske forhold. Og tillige at de samarbejdede omkring en række Martinus-relaterede aktiviteter, herunder Moskilvad-museet, planer om mausolæum i Klint, begravelsesforening mm. Vi vidste også, at de i fællesskab drøftede de sidstnævnte aktiviteter med Martinus inden han døde.

Zinglersen henvendte sig til os i 2004 omkring det opståede mistillidsforhold til Finn Bentzen. Han forelagde på et tidspunkt et skriftligt forslag om, at Instituttet købte de anparter, som var overgået til Finn Bentzen Invest A/S, hvilket han kædede sammen med at Instituttet senere skulle være arving. Instituttet måtte dog ud fra sit formål afstå fra købe sig andel i et forlagsselskab.

Vi opfordrede parterne til at finde en mindelig løsning på uoverensstemmelsen, fordi en sådan fremgangsmåde ville være den eneste rigtige, når vi ønsker at arbejde i Martinus’ ånd.

Vi forsøgte forgæves at arrangere et mæglingsmøde mellem parterne, men opfordrede så Finn Bentzen til at tilbagesælge sine anparter. Samtalerne dengang efterlod da også det indtryk, at der ville blive forhandlet om tilbagesalg, og det kom som en overraskelse for os, at Zinglersen på trods af sin høje alder var blevet rådet til at indgive politianmeldelse. Vores opfattelse var, at der gennem inddragelse af Instituttet i en yderligere mægling kunne være skabt den nødvendige mindelige løsning. Det meget uheldige forløb fik den konsekvens hos os, at Finn Bentzens Revisionsinstitut i 2005 ophørte med at varetage revision og økonomisk rådgivning for Martinus Institut. Vi har ligeledes fra Institutkets side ydet den fornødne påvirkning til, at Finn Bentzen i 2007 trak sig ud af bestyrelsen i Sam Zinglersens fond.

Vores konklusion efter dette forløb er, at kræfterne nu skal bruges fremadrettet på at skabe fornuftige rammer om videreførelsen af Moskilvad-museet og forvaltningen af midlerne efter Zinglersen. Vi vil som nævnt gerne benytte anledningen til at drøfte disse forhold lidt nærmere på et møde.

Med venlig hilsen

Willy Kuijper
Martinus Institut